

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ УЧАСТІ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ В МІЖНАРОДНИХ ОПЕРАЦІЯХ З ПІДТРИМАННЯ МИРУ ТА БЕЗПЕКИ

О.С. Дронговський

*слухач Національного університету оборони України
імені І.Д. Черняхівського*

Постановка проблеми. Міжнародна миротворча діяльність на початку ХХІ ст. є багатограним процесом, невід'ємно пов'язаним з цілою низкою політичних, економічних, соціальних та інших питань. В умовах сьогодення миротворча діяльність є одним із дієвих способів забезпечення національної безпеки держав та міжнародної безпеки взагалі, є вагомим елементом загальної системи колективної безпеки, яка була сформована протягом другої половини ХХ ст. Провідну роль у формуванні такої системи безпеки, а також у врегулюванні конфліктів на даний час відіграють такі міжнародні організації, як ООН, НАТО, ОБСЄ, ЄС, а в окремих випадках — держави або коаліції держав.

На сучасному етапі міжнародна операція з підтримання миру і безпеки є одним із інструментів світового співтовариства у системі колективної безпеки.

Отже, актуальність теми зумовлена причетністю участі України у формуванні системи європейської безпеки в Європі, створення ефективних механізмів підтримання стабільності та забезпечення миру на континенті.

В цьому контексті важливим напрямком формування такої системи є забезпечення її спроможності реагувати на нові виклики та загрози безпеці європейського континенту, які стали актуальними після закінчення «холодної війни».

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблематика миротворчої діяльності в різний час стала предметом наукового інтересу багатьох вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема: Ю. Мацейко, В. Нікітюк, В. Ржевської та О. Хохлишевої.

Метою статті ставиться систематизувати та проаналізувати інформацію щодо наявного стану законодавчого врегулювання діяльності Збройних Сил України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки.

Основні результати дослідження. У ХХ ст. у збройних конфліктах загинуло більше людей, ніж за всю попередню історію людства. Воно стало надзвичайно руйнівним і кровопролитним. Конфлікти перетворилися на один з провідних чинників нестабільності на Землі. Сучасні конфлікти є загрозою не лише для учасників конфлікту, але і для всієї світової спільноти.

У врегулюванні міжнародних криз і конфліктів на сучасному етапі саме на ООН покладена головна відповідальність з підтримки міжнародного миру і безпеки. Слід зазначити, що ООН була створена для об'єднання всіх держав з метою протидії загрозам міжнародного миру і стабільності.

Поява ООН була обумовлена низкою об'єктивних чинників військово-стратегічного, політичного, економічного розвитку суспільства кінця другого тисячоліття. Створення ООН стало втіленням одвічної мрії людства про такий устрій і організацію міжнародного життя, які позбавили б його від нескінченності війн і забезпечили б мирні умови життя народів, їх поступове просування шляхом соціально-економічного прогресу, процвітання і розвитку, вільного від страху за майбутнє.

Статут ООН встановлює, як свої основні цілі, підтримку міжнародного миру і безпеки, залагоджування мирними засобами, у згоді з принципами справедливості і міжнародного права, міжнародних суперечок і ситуацій.

Діяльність Організації Об'єднаних Націй з підтримки миру є унікальним і динамічним інструментом, який розроблено Організацією як один із шляхів для надання допомоги країнам, що роздираються конфліктами, у створенні умов для встановлення міцного миру.

Україна, яка входить до першої десятки держав за участю в миротворчих місіях, з липня 1992 р., у статусі незалежної держави, почала брати участь у миротворчих операціях під егідою міжнародних організацій, що підтверджує дійсні наміри нашої держави щодо активного включення до колективних заходів збереження миру та стабільності як у Європі, зокрема, так і у світі, загалом. Основою для будь-якої миротворчої місії є чіткий і точний мандат ООН або ОБСЄ, розроблений шляхом консультацій з державами-учасницями або зацікавленими сторонами, який охоплює всі основні елементи миротворчої операції. Виняток складають ситуації на основі глави VII Статуту (про примусові заходи для відновлення миру). Але основним критерієм є те, що держава, військовий контингент якої бере участь в операції з підтримання миру, повинна бути абсолютно нейтральною до кожної з воюючих сторін і мати при цьому лише одну мету – врегулювати збройний конфлікт.

Отже, міжнародні операції з підтримання миру і безпеки можуть відбуватися у різноманітних середовищах по всьому спектру збройних конфліктів. Залежно від виду конфлікту та специфічної ситуації миротворці зобов'язані керуватися кількома або всіма наступними нормами внутрішнього права нації перебування та нації-відправника, міжнародного гуманітарного права, положень та мандатів регіональних організацій, угод про статус сил, інших галузей міжнародного права.

Правова база ООН для проведення міжнародних миротворчих операцій включає в себе значну низку правових елементів. До них відносяться:

- а) правові питання проведення миротворчих операцій, визначених Статутом ООН;
- б) правові питання, що виходять із Мандату конкретної миротворчої операції щодо правомірності, згоди, використання сили тощо;

в) правові питання, що виходять з норм міжнародного права (міжнародне гуманітарне право, міжнародні конвенції, право збройних конфліктів);

г) Декларація про права людини;

д) специфічні правові документи:

1) Угода про статус збройних сил (далі – SOFA);

2) Угода про статус дій (місій) (далі – SOMA);

3) Конвенція про привілеї та імунітети ООН 1946 р.;

4) бюлетень Генерального секретаря ООН «Щодо застосування міжнародного гуманітарного права для Сил ООН з підтримки миру» 1999 р.;

5) Конвенція ООН щодо безпеки персоналу ООН та пов'язаному з нею персоналом 1994 р.;

6) меморандуми про взаєморозуміння між урядами країн-контрибуторів та ООН щодо надання ресурсів до миротворчої місії ООН;

7) технічні угоди між міністерствами оборони країн-контрибуторів та міжнародними організаціями.

Персонал ООН, який залучається до операцій з підтримання миру, має правовий захист, передбачений такими нормативно-правовими актами:

1) Конвенція ООН щодо безпеки персоналу ООН та пов'язаному з нею персоналом 1994 р.;

2) Конвенція про привілеї та імунітети ООН (1946 р.);

3) Право збройних конфліктів (для операцій з примушення до миру, згідно глави VII Статуту ООН).

Статут ООН – не тільки правова основа діяльності Організації. Це головний міжнародний договір особливого роду – *suū generis* (лат.), що від імені усього світового співтовариства проголосив міжнародно-правові норми, покликані забезпечити правопорядок і співробітництво всіх країн світу в інтересах прогресу людства. Усе позитивне в досвіді ООН – результат неухильного дотримання Статуту. Його ігнорування, порушення основних принципів, що визначають компетенцію головних органів і порядок їхньої діяльності, незмінно приводили до жалогідних результатів.

У числі найважливіших рис Статуту, здатних зробити його непорушною юридичною базою відносин між усіма членами світового співтовариства, необхідно в першу чергу виділити такі його принципи, як: суверенна рівність держав; неприпустимість використання сили чи погрози силою в міжнародних відносинах; мирне добросусідське і рівноправне міжнародне співробітництво; повага державного суверенітету, неприпустимість втручання в справи, що становлять внутрішню компетенцію держав; право націй на самовизначення; права і свободи людини. До таких принципів відноситься також обов'язок членів ООН за рішенням Ради Безпеки вживати заходів, у т.ч. примусових, для запобігання погрози миру і припинення актів агресії.

Аналізуючи роль Статуту в діяльності ООН за минулі роки, можна з повною підставою констатувати, що це єдиний в історії правовий міжнародний акт, який ставить за обов'язок усім державам світу. Статут – еталон, якому повинні відповідати всі конститутивні акти створених після появи ООН організацій – міждержавних і неурядових. У ньому закладені основи розвитку сис-

теми колективної безпеки, проголошені демократичні ідеали цивілізованого світу. Принципи Статуту, сформульовані майже сімдесят років тому, і понині не втратили своєї значимості й актуальності. Вони містять усі можливості, необхідні для подальшого прогресивного розвитку міжнародного права, принципів і норм міжнародної поведінки. На його принципи посилаються всі найважливіші міжнародно-правові документи, хоча тлумачення Статуту часто буває різним унаслідок його широкого характеру та деякої нечіткості формулювань.

Останнє є причиною того, що вся історія ООН — це без перебільшення нескінченне переплетіння суперечок щодо правильного тлумачення Статуту, який часто або не містить положення стосовно певної проблеми взагалі, або механізм, що викладений, не діє на практиці.

Взагалі деяка розпливчастість сучасних норм міжнародного права є найбільшою вадою їхнього застосування. Багато держав бажають зберегти за собою право на застосування сили за певних обставин, але вони усвідомлюють, що тлумачення норм, яке дозволило б їм діяти саме таким чином, дасть змогу й іншим державам застосовувати силу проти них самих.

Тому вони не займають чітко визначеної позиції щодо проблеми тлумачення. Під час кризи держава піддаватиметься спокусі використати ці невідзначеності у праві на власну користь.

Прикладом цього може бути існуючий погляд на війну. З одного боку, міжнародне право вимагає, щоб війна заздалегідь проголошувалась, а з іншого, сам факт оголошення війни вважається міжнародним злочином. У наявності невизначеність, причиною якої є недостатній рівень розуміння воєнних процесів у розроблювачів міжнародних норм. Створюється ситуація зручна для одержання політичних дивідендів.

Найбільш суперечностей за будь-яке інше положення в Статуті ООН спричинила ст. 2: «Дійсний Статут ні в якій мірі не дає Організації Об'єднаних Націй права на втручання в справи, власне кажучи належні до внутрішньої компетенції будь-якої держави, та не вимагає від членів Об'єднаних Націй представляти такі справи на вирішення в порядку дійсного Статуту; однак цей принцип не стосується застосування примусових мір на підставі Глави VII» [2].

Держави, які вважають, що ст. 2 забороняє або не забороняє ООН вживати певних заходів за певних обставин, наводять усілякі доводи на підтримку своєї точки зору, і ця множинність аргументів не дозволяє дійти остаточного рішення.

Таке становище є суттєвою правовою проблемою при здійсненні миротворчої діяльності. Воно впливає на два головних питання сучасності — взаємовідносини між такими парами основних прав як:

- суверенітет держави — права людини;
- територіальна цілісність держави — право націй на самовизначення.

Ще однією важливою проблемою при здійсненні миротворчої діяльності є питання взаємовідносин міжнародного та національного права.

При цьому глобальною тенденцією у взаємодії загального гуманітарного права з національними правовими системами є часткове включення останніх,

як складових, у міжнародне право. З іншого боку, «європейські країни також, гармонізуючи своє законодавство у контексті єдиного права континентальної спільноти, зберігають елементи самобутності правових систем». Існує і «третій шлях» у взаємодії національного і міжнародного права — рівної юрисдикції цих правових систем, який вже апробували деякі європейські країни [4].

У провідних країнах світу та міжнародних організаціях з початку 90-х років підтримання миру розглядається як зовнішній вектор поняття «безпека» і тому вони вважають за свій прями́й обов'язок тою чи іншою мірою брати участь у миротворчій діяльності на різних її етапах та регіонах. Україна як одна з держав-засновників ООН також розглядає участь у міжнародних миротворчих операціях як важливу складову своєї зовнішньої політики з підтримання чи відновлення міжнародного миру і безпеки.

У той же час, Україна на момент набуття незалежності була не готова до проведення миротворчих операцій. У нашій країні подібного досвіду не було. У рамках операцій ООН Радянський Союз ніколи не посилав свої війська для встановлення миру. Політика мирного співіснування розглядалася як діалектична форма боротьби між державами з різним суспільно-політичним устроєм, а міжнародні інститути являли собою один з елементів цієї боротьби. В результаті такого підходу, радянський уряд ніколи не приділяв серйозної уваги ні проблемам підготовки кадрів для миротворчих операцій, ні розвитку правових і воєнно-теоретичних питань, пов'язаних з їхнім проведенням.

Таким чином, у спадщину від Радянського Союзу Україні не залишилося навіть того невеликого досвіду радянських часів, не кажучи вже про загальну концепцію проведення миротворчих операцій, конкретні уявлення про завдання миротворців і відповідну нормативно-правову базу.

Участь України у миротворчих операціях розпочалась у складі миротворчих сил ООН з охорони (СООНО) із затвердженням Верховною Радою України Постанови від 3 липня 1992 р. № 2538-ХІІ «Про участь батальйонів Збройних Сил України в Миротворчих Силах Організації Об'єднаних Націй у зонах конфліктів на території колишньої Югославії». З того часу року наша держава зробила істотний внесок у миротворчі операції ООН [1, 4]. За більш ніж 20 років у них узяли участь понад 40 тис. військовослужбовців Збройних Сил. Вони виконували почесну миротворчу місію в Анголі, Гватемалі, Боснії і Герцеговині, Македонії, Таджикистані, Хорватії.

Досвід участі України з 1992 р. у миротворчих операціях та відповідні міжнародні правові документи стали підґрунтям для розробки державних правових норм України, які чітко відображають ставлення України до миротворчої діяльності та врегулювання воєнно-політичних конфліктів взагалі, та безпосередньо регламентують миротворчу діяльність її підрозділів [4-8].

Основні тези Закону України «Про участь України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки» [5] об'єднані в 10 статей і визначають, що:

а) Україна, яка є членом ООН і ОБСЄ, зобов'язана конструктивно співпрацювати при використанні всього діапазону можливостей даних організацій для запобігання конфліктів та для їх розв'язання.

Україна бере участь у міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки:

– Організації Об'єднаних Націй, рішення на проведення яких прийнято Радою Безпеки ООН;

– Організації з безпеки і співробітництва в Європі чи інших міжнародних організацій, які несуть відповідальність у сфері підтримання міжнародного миру і безпеки згідно з положеннями глави VIII Статуту ООН;

– багатонаціональних сил, що створюються за згодою Ради Безпеки ООН, дії та заходи яких здійснюються під загальним контролем Ради Безпеки ООН;

– багатонаціональних військових формувань високої готовності.

Участь України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки здійснюється шляхом надання національного контингенту, національного персоналу, а також матеріально-технічних ресурсів та послуг у розпорядження відповідних органів, які визначаються рішенням про проведення такої операції.

Україна бере участь у міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки у складі багатонаціональних військових формувань високої готовності шляхом здійснення оперативного чергування, направлення національного контингенту і національного персоналу у розпорядження органів, які визначаються рішеннями про проведення таких операцій, а також надання матеріально-технічних ресурсів та послуг.

б) Пропозицію щодо участі в міжнародній операції з підтримання миру і безпеки вносить Міністерство закордонних справ (МЗС) України у Раду національної безпеки і оборони (РНБО) України, після узгодження з Міністерством оборони України та іншими заінтересованими центральними органами виконавчої влади.

в) РНБО України визначає відповідність участі миротворців національним інтересам, економічному, матеріально-технічному стану, рівень безпеки і подає пропозицію на розгляд Президенту України.

г) Рішення Президента, за підписом Прем'єр-міністра подається на узгодження Верховної Ради України. Даний законопроект розглядається ВР України позачергово.

Україна бере участь у міжнародній операції з підтримання миру і безпеки виключно на умовах, зазначених у рішенні Президента України, яке схвалюється Верховною Радою України у випадках, передбачених Конституцією та законами України та в порядку, встановленому Законом України «Про участь України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки».

Таким чином, вказаним законодавчим актом визначено правові підстави можливої участі Збройних Сил України у більш широкому спектрі міжнародних операцій, ніж визначено чинним законодавством, в тому числі у складі багатонаціональних військових формувань високої готовності. Зокрема, змінено правову основу для операцій підрозділів Збройних Сил України поза її межами, надавши право контингенту та персоналу Збройних Сил брати участь у міжнародних операціях у складі багатонаціональних військових формувань високої готовності не тільки для запобігання виникненню міждержавних або внутріш-

ніх конфліктів та надання гуманітарної допомоги цивільному населенню, яке постраждало внаслідок такого конфлікту, а й для виконання бойових завдань.

Законом встановлено, що Україна бере участь у міжнародних операціях у складі багатонаціональних військових формувань високої готовності шляхом здійснення оперативного чергування, вчасного направлення національного контингенту і національного персоналу у розпорядження органів, які визначаються рішеннями про проведення таких операцій, а також надання матеріально-технічних ресурсів та послуг.

Документом також внесено низку змін та доповнень до законів України, відповідно до яких: поняття «миротворчі операції» замінюється поняттям «міжнародні операції з підтримання миру і безпеки», що має більш широкий зміст, оскільки включає виконання не лише миротворчих завдань, а й бойових завдань; розширюються умови участі України в міжнародних операціях, зокрема, в організації з безпеки і співробітництва в Європі чи інших міжнародних організацій, які несуть відповідальність у сфері підтримання міжнародного миру і безпеки згідно з положеннями глави VIII Статуту ООН (у тому числі НАТО, ЄС та ін.).

Згідно із законом, забезпечення реалізації закону здійснюватиметься в межах щорічних бюджетних призначень, що виділяються Міністерству оборони за відповідними напрямками діяльності. Здійснення підготовчих, тренувальних та організаційних заходів щодо включення і функціонування українських сил та засобів у багатонаціональні військові формування високої готовності здійснюватиметься за рахунок поточних видатків Міністерства оборони на утримання та підготовку Збройних Сил України.

Закон України «Про порядок направлення Збройних Сил України до інших держав» [6] викладений у 16 статтях і визначає:

- підстави, порядок направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав та умови перебування на території цих держав;
- вимоги до змісту міжнародних договорів України про направлення підрозділів ЗС до інших держав, а також до змісту і порядку внесення пропозицій, процесу прийняття рішень щодо направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав та про порядок їх відкликання;
- принципи комплектування, організації підготовки зазначених підрозділів та гарантії соціального захисту осіб їх військового і цивільного персоналу, членів їх сімей;
- відповідальність за недотримання особами військового і цивільного персоналу підрозділів вимог Конституції, законів України та за порушення законів інших держав при направленні підрозділів Збройних Сил України до інших держав.

Окрім зазначених вище законів, що безпосередньо регламентують миротворчу діяльність України, за період з 1992 р. Верховною Радою і Урядом України прийняті закони і нормативно-правові акти та укладено низку міжнародних договорів, які в тій чи іншій мірі стосуються миротворчої діяльності і регулюють діяльність органів державної влади з питань підготовки і проведення операцій з підтримки миру:

- Закон України «Про Збройні Сили України»;
- Закон України «Про оборону України»;
- Рамковий документ «Партнерство заради миру» (підписаний Україною 08.02.1994 р. у Брюсселі);
- Презентаційний документ України до програми «Партнерство заради миру» (переданий керівництву НАТО 25.05.1994 р.);
- Хартія про особливе партнерство між Україною та Організацією Північноатлантичного Договору (підписана в Мадриді 09.07.1997 р.);
- Декларація Глав держав і урядів – учасників саміту Комісії Україна – НАТО;
- План дій Україна-НАТО.

У Законах України «Про оборону України» [8] та «Про Збройні Сили України» [7] для Міністерства оборони України завдання щодо забезпечення виконання рішень про долю підрозділів Збройних Сил України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки віднесено до його функцій, а участь в міжнародному військовому співробітництві та міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки визначена як функція Збройних Сил України.

Таким чином, зазначені законодавчі та інші нормативно-правові акти визначають правові, організаційні та фінансові засади участі України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки, а також порядок і загальні принципи направлення військового та цивільного персоналу, організації їх підготовки та забезпечення для участі в операціях з підтримання чи відновлення міжнародного миру й безпеки.

Висновок. Для України її миротворча діяльність має ключове значення, оскільки вона є дієвим засобом зміцнення як національної, так і міжнародної безпеки через створення сприятливого зовнішньополітичного середовища та зміцнення загальноєвропейської безпеки. Завдяки цій діяльності Україна стверджує себе як повноправний суб'єкт міжнародних відносин, підвищує свій міжнародний авторитет і демонструє миролюбну політику.

Таким чином, Україна доволі активно задіяна в операціях по підтримці миру по всьому світу. При цьому слід наголосити, що Україна вважає принципи верховенства права та недоторканості суверенітету окремої держави основоположними у міжнародних відносинах. Україна дотримується своєї позиції, що будь-який конфлікт слід вирішувати мирними заходами, а у випадку неможливості реалізувати такий варіант розв'язання кризової ситуації допускає силові засоби, але лише після схвалення таких дій ООН.

Ураховуючи викладений матеріал потрібно зазначити, що міжнародна діяльність з підтримання миру і безпеки набуває все більшого впливу на зміст воєнних доктрин провідних держав, на уточнення завдань їх збройних сил. Це прямо стосується й Збройних Сил України, для яких зазначена діяльність стала не тільки джерелом набуття досвіду врегулювання збройних конфліктів, практичних навичок у бойових умовах, але й ефективним засобом підвищення міжнародного авторитету України.

Виходячи з викладеного вище, можна стверджувати, що українське законодавство пройшло довгий шлях узагальнення, який, проте не позбавив і

чинні закони певних суперечностей і неузгоджень. Проте така проблема є проблемою не лише українського законодавства, а й законодавства інших країн і причина цьому, зокрема, відсутність загально визначеної класифікації різновидів миротворчої діяльності. Проте все вищезгадане не завадило українським миротворцям із честю виконувати свій обов'язок перед світовим співтовариством з підтримання миру у різних регіонах світу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://portal.rada.gov.ua/rada/control/ru/publish/article/system?art_id=153863.
2. Статут ООН. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_010.
3. Міжнародна миротворча діяльність України: 10 років історичного досвіду (інформаційно-аналітичні матеріали). — К.: Національний науково-дослідний центр оборонних технологій та воєнної безпеки України, 2002. — 41с.
4. Постанова Верховної Ради України від 16.01.1997, № 3/97-ВР Концепція (основи державної політики) національної безпеки України/ Голос України — 20 січня 1997. — С. 5-6.
5. Про участь України в міжнародних миротворчих операціях: Закон України від 23.04.1999 № 613-XIV. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?code=613-14>.
6. Про порядок направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав: Закон України / Відомості Верховної Ради України, 2000, № 19, ст. 144; 2003, № 28, ст. 215; 2011, № 36, Ст. 363.
7. Про Збройні Сили України: Закон України від 05.10.2000 № 2019-14. [Електронний ресурс] — режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2019-14>.
8. Про оборону України: Закон України від 05.10.2000 №2020-14. [Електронний ресурс] — режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1932-12>.
9. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України: Указ Президента України від 08.06.2012 №390/2012 «Про нову редакцію Воєнної доктрини України».
10. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України: Указ Президента України від 29.12.2012 № 771/2012 «Про Стратегічний оборонний бюлетень України».
11. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про Концепцію реформування і розвитку Збройних Сил України на період до 2017 року»: Указ Президента України від 29.12.2012 № 772/2012.
12. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2012 року «Про участь Збройних Сил України у багатонаціональних військових формуваннях високої готовності»: Указ Президента України від 21.04.2011 №492/2011.
13. Міжнародні відносини і євроатлантична інтеграція України: Підручник. НАОУ, 2009 — 273 с.
14. Видання «Біла книга — 2011. ЗС України», МОУ, 2012 — 88 с.
15. Білецький О.В. Миротворчі операції НАТО в південно-східній Європі. Міжнародно-правовий аспект». — К. : Київський національний університет імені Тараса Шевченка, 2010 — 269 с.

Дронговський О.С. Правове регулювання участі Збройних Сил України в міжнародних операціях з підтримання миру та безпеки

У статті систематизовано та проаналізовано інформацію щодо наявного стану законодавчого врегулювання діяльності Збройних Сил України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки шляхом огляду та аналізу миротворчої діяльності в рамках міжнародного права та діючої нормативно-правової бази України.

Ключові слова: миротворча діяльність ООН, операція з підтримання миру і безпеки, багатонаціональне військове формування високої готовності, національний контингент, національний персонал.

Дронговский А.С. Правовое регулирование участия Вооруженных Сил Украины в международных операциях по поддержанию мира и безопасности

В статье систематизирована и проанализирована информация относительно действительного состояния законодательного урегулирования деятельности Вооруженных Сил Украины в международных операциях по поддержанию мира и безопасности путем рассмотрения и анализа миротворческой деятельности в рамках международного права и действующей нормативно-правовой базы Украины.

Ключевые слова: миротворческая деятельность ООН, операция по поддержанию мира и безопасности, многонациональное воинское формирование высокой готовности, национальный контингент, национальный персонал.

Dronhovskiy A.S. Legal regulation of the participation of the Armed Forces of Ukraine in international peacekeeping and security

The paper analyzed and systematized information about the true state of the legislative regulation of the Armed Forces of Ukraine in international peacekeeping and security by reviewing and analyzing peacekeeping activities in the framework of international law and the existing legal framework of Ukraine.

Keywords: UN peacekeeping operation to maintain peace and security, a multinational military unit high availability, the national contingent, the national staff.

Стаття надійшла до редакції 16.04.2013.